

Puupäähattu Petri Hiltuselle

© Jukka Heiskanen

Ville Hänninen

Suomen Sarjakuvaseura antoi tämän vuoden Puupäähattu-palkinnon Petri Hiltuselle. Vuonna 1967 syntynyt Hiltunen tunnetaan erityisesti suurella sydämellä sekä pikkutarkalla kynällä tehdyistä seikkailusarjakuvistaan. Viime vuosina hän on kunnostautunut myös haltioituneen vastaanoton saaneen, lukuisissa sanomalehdissä ilmestyvän Väinämöisen paluu -strippisarjakuvan luojana.

Petri Hiltunen on Suomen johtava perinteisten, realistiseen tyyliin piirrettyjen seikkailusarjakuvien tekijä. Jo yli 15 vuoden ja 14 albumin ajan hän on kulkenut tinkimättömästi omaa linjaansa, useimmiten oppositiossa muodissa olleisiin sarjakuvasuuntauksiin nähden. Uskollinen lukijakunta on kaiken aikaa kasvanut, vaikka ihmishuuhdekuuroihin viehtyneeltä kriitikkokunnalta ei aina olkaan löytynyt ymmärrystä korkeatasoisista sarjakuvaviihdettä kohtaan.

Hiltusen omimpia aihepiirejä ovat olleet fantasia, sci-fi, kauhu sekä 1800-luvun lopun intiaanikulttuuri. Kaikista näistä tyylilajeista hän on saanut irti omintakeisen kiehtovia ja visuaalisesti näyttäviä sarjakuvia. Monipuolisen lahjakkuuden tuotantoa yhdistää huolellinen mustavalkografiikka sekä sujuva kuvakerronta ceppsiin mittoihin yltävät tarinat vetävät lukijansa auttamatta mukaansa. Historiallisissa sarjoissa viehättää yksityiskohtiin asti ylettyvä pyrkimys vangita paperille aikakauden todellisuus mahdollisimman aidossa muodossa. Sarjakuvaromaaninsa ja -novellinsa juonista Hiltunen vastaa useimmiten itse, vaikka hän on piirtänyt sarjakuviksi niin William Shakespearen

kuin Robert E. Howardinkin tuotantoa. Pääosa hänen pisimmistä tarinoistaan on tehty suoraan albumimuotoon, mikä Suomen kokoisilla markkinoilla osoittaa joko puhdasta hulluutta tai sitten todella suurta rakkautta sarjakuvailmaisua kohtaan.

Petri Hiltusen ensimmäinen albumi, lyhyistä kauhutarinoista koostuva Hysteria ilmestyi vuonna 1987, tekijän itsensä ollessa vasta parikymppinen. Sitä seurasivat Nalle Viroläisen käsikirjoittama vauhdikas sci-fi-tarina Goretta (1990) sekä Robert E. Howardin teksteihin perustuvat ison luokan fantasiaseikkailut Mustan rannikon kuningatar (1991) ja Harmaan jumalan hetki (1994). Uusia aluevaltauksia edustivat suomalaiskansallisesta peikkomytologiasta aiheensa ammentava Ontot kukkulat (1995) sekä Shakespeare-adaptaatio MacBeth (1999). Tässä välissä ehti ilmestyä myös scifistinen tarinakoelma Asfalttitasanko ja muita kertomuksia (1996).

Historiallisiin faktoihin pohjautavat sarjakuvaromaanit Vala auringolle (1997) ja Aavetanssi (2000) pureutuivat puolestaan Sioux-kulttuurin loiston sekä romahduksen päiviin. Niiden myötä Hiltunen todisti viimeisillekin epäilijöille olevansa kansainvälisen tason sarjakuvamestari – sekä päätyi puhumaan intiaanien elämästä alan ammattilaissymposiumiin. Kokonaista omaa fantasiamaailmaansa Hiltunen on kehittänyt Praedor-sarjoissaan, joita on julkaistu kaksi albumillista, kuninkaan lapset (1998) ja Kuolleen jumalan palvelija (2001). Praedor on myös ensimmäinen suomalainen sarjakuva, jonka ympäri on rakennettu laaja-alainen, kaupallisessa levytyksessä oleva roolipeli.

Suurelle sanomalehtiä lukevalle yleisölle Hiltunen tuli tutuksi vuonna 1999 käynnistyneen Väinämöisen paluu -strippisarjakuvan kautta. Nyt jo kolmeksi kokoelmaksi taipuneen, yhdeksässä eri lehdessä ilmestyvän huumorisarjan lähtökohtana on idea, että Kalevalan taruista tuttu vaka vanha Väinämöinen palaa lupaustensa mukaisesti takaisin ihmisten ilmoille keskelle urbaania kulttuuria. Näin Hiltunen pääsee taitavasti piikittämään nykyelämän absurdeja puolia aina iltapäivälehtien lööpeistä sosiaalipoliittikaan, suomalaisten kansaluonnetakaan ohittamatta.

Albumituotannon ohessa Hiltunen on julkaissut lukuisia sarjakuvanovelleja sarjakuva- ja science fiction -yhdistysten lehtien kautta sekä kuvittanut useita kirjasarjoja, kuten Robert E. Howardin Conanin, Edgar Rice Burroughsin Tarzania sekä L. Frank Baumian Ihmemaa Ozia. Petri Hiltunen on palkittu myös Vuoden sarjakuvatekijä -palkinnolla vuonna 1999 ja Strippi-Lemmillä vuonna 2000. ■